

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja 2020/135⁽¹⁾ w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej jest częściowo nieważna w zakresie, w jakim umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej narusza art. 1, 7, 11, 21, 39 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i zasadę proporcjonalności, o której mowa w art. 52 tej karty, oraz w zakresie, w jakim ta umowa nie zawiera przepisu pozwalającego na zachowanie prawa głosowania w wyborach europejskich obywatelom brytyjskim, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium innego państwa członkowskiego, niezależnie od tego, czy dopuszczalne jest tam podwójne obywatelstwo, zwłaszcza tym, którzy mieszkają w innym państwie członkowskim od ponad piętnastu lat i podlegają brytyjskiej „15 year rule” („zasadzie 15 lat”), pogarszając tym samym sytuację osób, poprzez całkowite pozbawienie ich prawa głosowania, które nie miały możliwości sprzeciwić się w głosowaniu utracie obywatelstwa europejskiego, a także tym, którzy ślubowali lojalność Koronie brytyjskiej?
- 2) Czy decyzja 2020/135, umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, art. 1 Aktu dotyczącego wyborów członków Parlamentu Europejskiego załączonego do decyzji Rady 76/787/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 20 września 1976 r.⁽²⁾, wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 września 2006 r., Hiszpania/Zjednoczone Królestwo (sprawa C-145/04), artykuły 1, 7, 11, 21, 39 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2022 r., Préfet du Gers (sprawa C-673/20) należy interpretować w ten sposób, że pozbawiają byłych obywateli Unii, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium Unii Europejskiej, prawa głosowania i kandydowania w wyborach europejskich w jednym z państw członkowskich, a zwłaszcza byłych obywateli Unii Europejskiej, którzy utracili prawo głosowania, ponieważ od ponad 15 lat prowadzili życie prywatne i rodzinne na terytorium Unii, i którzy nie mieli możliwości sprzeciwić się w głosowaniu wystąpieniu ich państwa członkowskiego z Unii Europejskiej, które to wystąpienie doprowadziło do utraty przez nich obywatelstwa europejskiego?

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1976, L 278, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawie T-604/18, Google i Alphabet / Komisja, wniesione w dniu 30 listopada 2022 r. przez Google LLC, Alphabet, Inc.

(Sprawa C-738/22 P)

(2023/C 83/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Google LLC, Alphabet, Inc. (przedstawiciele: G. Forwood, J. Killick i N. Levy, avocats, A. Komminos, dikigoros, A. Lamadrid de Pablo, abogado, D. Gregory i H. Mostyn, Barristers, M. Pickford KC, J. Schindler, Rechtsanwalt, i P. Stuart, Barrister-at-Law

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Application Developers Alliance, Computer & Communications Industry Association, Gigaset Communications GmbH, HMD global Oy, Opera Norway AS, formerly Opera Software AS, BDZV – Bundesverband Digitalpublisher und Zeitungsverleger eV, wcześniej Bundesverband Deutscher Zeitungsverleger eV, Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), FairSearch AISBL, Qwant, Seznam.cz, a.s., Verband Deutscher Zeitschriftenverleger eV

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 4761 final z dnia 18 lipca 2018 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 TFUE i art. 54 Porozumienia EOG (Sprawa AT.40099 – Google Android) (zwanej dalej „sporną decyzją”);
- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym – stwierdzenie nieważności pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku i ustalenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 spornej decyzji na znacznie niższą kwotę; oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy, związany z tym, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń w analizie związku przyczynowego między warunkami preinstalacji przewidzianymi w umowach dystrybucji aplikacji mobilnych (zwanymi dalej „UDAM”) a ich rzekomymi skutkami w postaci wykluczenia:

- Sąd błędnie ocenił zgodność z prawem przewidzianych w UDAM warunków preinstalacji powołując się na skutki wywierane łącznie przez kwestionowane UDAM i zgodne z prawem porozumienia umowne o podziale przychodów (zwane dalej „PPP”);
- Sąd nie zweryfikował tego, czy dokonywane przez użytkowników decyzje o niepobieraniu części konkurencyjnych aplikacji wynikały raczej z mającej znamiona nadużycia preinstalacji niż z preferencji użytkowników;
- Sąd błędnie uznał, że dowody dotyczące domyślnych ustawień były istotne z punktu widzenia analizy przewidzianych w UDAM warunków preinstalacji;
- Sąd popełnił błąd w analizie skutków przewidzianych w UDAM warunków preinstalacji, nie uwzględniając braku konkurencji, który istniałaby w braku tych warunków.

Drugi zarzut, związany z tym, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń utrzymując w mocy sporną decyzję mimo tego, iż nie wykazano zdolności do wykluczenia równie skutecznych konkurentów:

- Sąd nie skontrolował tego, czy powiązanie wyszukiwarki (Google Search) z Play [Store] mogło spowodować wykluczenie równie skutecznych konkurentów na rynku usług wyszukiwania ogólnego;
- Sąd nie skontrolował tego, czy powiązanie przeglądarki Chrome z Play [Store] i wyszukiwarką Google Search mogło spowodować wykluczenie równie skutecznych przeglądarek konkurencyjnych.

Zarzut trzeci, związany z tym, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń utrzymując w mocy dokonane w spornej decyzji stwierdzenie istnienia nadużycia w związku z obowiązkami zapobiegania fragmentacji (zwanymi dalej „OZF”) i przypisując podnoszone skutki w postaci wykluczenia zachowaniu, które nie zostało uznane w spornej decyzji za mające znamiona nadużycia:

- Sąd popełnił błąd, utrzymując w mocy przyjętą w spornej decyzji kwalifikację zachowania mającego znamiona nadużycia w odniesieniu do OZF;
- Sąd popełnił błąd, przypisując skutki w postaci wykluczenia zachowaniu, które nie zostało uznane w spornej decyzji za mające znamiona nadużycia.

Zarzut czwarty, związany z tym, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń dokonując oceny obiektywnego uzasadnienia OZF:

- Sąd popełnił błąd, nie kontrolując tego, czy OZF były konieczne;
- Sąd popełnił błąd, nie uwzględniając uzasadnionego interesu Google polegającego na ochronie całego ekosystemu Android, w tym w szczególności urządzeń innych niż GMS;

- Sąd popełnił błąd, utrzymując w mocy sporną decyzję, mimo tego, że Komisja nie dokonała w niej prawidłowej oceny warunków, na jakich Google przyjęła rozwiązanie w postaci licencji na bezpłatne używanie kodu źródłowego Androida („Android Open Source Project”);
- Sąd nie dokonał prawidłowej oceny znajdujących się w aktach sprawy dowodów dotyczących konieczności zawarcia porozumienia w sprawie OZF, a to ze względu na niewystarczający charakter rozwiązania polegającego na przyjęciu strategii związanej ze znakiem towarowym.

Zarzut piąty: Sąd dopuścił się naruszenia, utrzymując w mocy sporną decyzję pomimo tego, że uznał, że PPP nie miały znamion nadużycia.

Zarzut szósty: Sąd dopuścił się naruszenia przy wykonywaniu przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania w celu zmiany wysokości grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 20 stycznia 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Malty

(Sprawa C-23/23)

(2023/C 83/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając system odstępstw umożliwiający chwytanie żywych osobników siedmiu gatunków z rodziny łuszczakowatych (zięby zwyczajnej *Fringilla coelebs*, makolągwy zwyczajnej *Carduelis cannabina*, szczygiła *Carduelis carduelis*, dzwońca zwyczajnego *Carduelis chloris*, grubodzioba zwyczajnego *Coccothraustes coccothraustes*, kulczyka zwyczajnego *Serinus serinus* i czyża zwyczajnego *Carduelis spinus*) Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 i art. 8 ust. 1 dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą ptasią”) w związku z art. 9 ust. 1 dyrektywy ptasiej; oraz
- obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Malta wprowadziła system odstępstw, powołując się na art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy ptasiej, zezwalając w 2014 r. na zakładanie w celach rekreacyjnych sideł na osobniki z siedmiu gatunków z rodziny łuszczakowatych, na mocy którego dopuszczono zakładanie sideł w sezonie łowieckim 2014 r. i 2015 r. W wyroku z dnia 21 czerwca 2018 r., Komisja/Malta (C-557/15, EU:C:2018:477), Trybunał stwierdził, że ten system odstępstw nie spełniał warunków art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy ptasiej. Malta uchyliła ten system odstępstw.

W październiku 2020 r. Malta przyjęła podobny system odstępstw dotyczący zakładania sideł na osobniki z tych samych gatunków z rodziny łuszczakowatych. Tym razem Malta powołała się na stanowiący odstępstwo art. 9 ust. 1 lit. b) dyrektywy ptasiej, argumentując, że nowy system odstępstw służył celom badawczym. Malta otworzyła sezony łowieckie w latach 2020, 2021 i 2022 r. na polowanie przy użyciu sideł, jakoby w celu „badań”.

Dyrektywa ptasia zobowiązuje państwa członkowskie do zakazania chwytania i przetrzymywania dzikich ptaków, takich jak osobniki wymienionych gatunków rodziny łuszczakowatych, oraz jakiegokolwiek chwytania dzikich ptaków za pomocą nieselektywnych środków, takich jak siła lub sieci. Wszelkie odstępstwa od tego zakazu podlegają ścisłym warunkom określonym w art. 9 dyrektywy ptasiej.

Komisja uważa, że Malta nie wykazała, że spełnione zostały warunki ustanowienia odstępstwa na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) dyrektywy ptasiej. Po pierwsze, Malta nie wykazała, że jej system odstępstw służy realizacji rzeczywistego celu badawczego. Po drugie, Malta nie przedstawiła powodów braku innego zadowalającego rozwiązania. Po trzecie, Malta nie wykazała braku innego zadowalającego rozwiązania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 20, s. 7